

Carta al Director amb segell d'urgència (*)

Senyor Director.

M'agradaria que la lectura del diari obert que és el món, només alimentés sentiments d'esperança. Cada dia, després de llegir les notícies i les opinions dels col·laboradors, faig mentalment un balanç: comparo els fets que m'han semblat negatius: guerres i míssils que causen destrosses, morts i ferits, que generen dolor i llàgrimes a tanta gent. Busco també aquelles informacions que t'aixequen l'ànim: voluntaris generosos, grups de persones que fan el que poden per mitigar el dolor dels seus veïns, entitats que organitzen activitats per recollir ajuda econòmica. És possible l'esperança ?

Amb motiu de la recent defunció de Celeste Caeiro, vàrem saber que fou ella qui repartí clavells entre els soldats portuguesos que esperaven l'ordre de desplegament per tombar la dictadura de Salazar-Caetano. Quan un soldat que en aquella matinada freda li demanà una cigarreta, la Celeste el va obsequiar posant-li un clavell a la boca del fusell. Encara recordem el sentiment d'enveja d'aquella revolució d'abril de 1974.

Fa pocs dies m'ha arribat que els infants de primer i segon curs de primària, d'una escola rural, han proposat a les professores fer un concert convidant els pares i la gent del poble, imitant els concerts solidaris pels damnificats dels pobles valencians. Els mateixos infants portaven feta la llista de les cançons: Caragol treu banya, Sol solet, Fum, fum, fum, i una dotzena més. És possible l'esperança !

Aquest matí, a la farmàcia, he sentit una noia que deia al dependent: porto la recepta de tal que no pot venir, no es troba bé, jo mateixa li portaré els medicaments i els bolquers. És possible l'esperança !

Per què tanta guerra? Per què governants que no arriben a satisfer les necessitats de la seva gent, volen governar (o usurpar) més territoris? Per què per eliminar un o dos enemics, siguin o no terroristes, causen la mort de tanta gent, amb criatures incloses? (En diuen atacs selectius.) És possible l'esperança ?

Parlem clar Senyor Director! vós sou invocat de diverses maneres. Uns us anomenen Al·là; altres Déu nostre Senyor; bastants Jahvé; dins la maçoneria sou el Gran Arquitecte de l'Univers; els massais us diuen Ngai; els vietnamites Cao Dai. A l'empara de qualsevol dels vostres noms s'han estossinat multituds, s'han cremat bruixes i heretges, perquè resultaven incòmodes pel poder; en definitiva, aquells que eren titllats d'enemics. Us ho mireu alguna vegada? És possible l'esperança ?

---

* Títol recordant Vicent A. Estellés, manllevat del poema "Epístola amb segell d'urgència a boqueta de nit".

Senyor Director, aquest nostre món no gira bé. Els pobres sempre s'alimenten de la mateixa renda: ser el fem que fa créixer la riquesa dels més rics. És possible l'esperança ?

ooo

Des de Cal Pastor us desitgem que visqueu unes bones festes; per ajudar-hi una mica us enviem una abraçada d'afecte. Nadal de 2024.